

Sladkosnedenost snedena.

ej, prava ptiča sta bila Jeršinova dva: Martinek in Zalika. Dasiravno so bili Jeršinovi bolj premožni kot drugi vaščani in so imeli lepo, prostorno hišo pa snažnourejene shrambe; akoravno sta bila Jeršinova dva lepše opravljena kot drugi, — vendar sta bila Martinek in Zalika vedno v družbi vaških raztrgancev. Skupaj je hodila otročad po skrivnih potih nad prve črešnje, zgodnje hruške in sladka jabolka; skupaj so na obrastlem občinskem pašniku poiskovali najnovejše igre; skupaj kurili po svojih pečicah, izkopanih v zemljo; skupaj iskali jagode, obirali maline in trgali lešnike . . .

Posebno za lešnike je bil Martinek kavelj, da nič tacih. Kakor veverica je trl s kočniki trde sajavce in mlel jedro in lupino tako dolgo, da je vse zmel in pojedel.

„Ti boš videl, Martinek, kaj se pravi Bog pomagaj! Sam sebi se boš smilil, tako te bodo boleli zobje!“

Takisto so ga skrbna mati sto in stokrat opominjali in svarili, — izdalo pa ni nič.

Ko bi pa vi danes videli Jeršinovega Martinka, kakšen je, to bi ga gledali! Po obrazu je res še mlad; ko pa začne govoriti, se mu pa vidi, da ima usta prazna — rečem vam prazna kot gosjakov kljun. In lešnikov več ne tare; še jabolka in hrušk ne more, ako niso popolno mehke in medne, suhih pa kar ne! Skoro bi rekli: prav mu je, ako bi sam bridko ne pripoznaval, kako je bil nespameten. Kajkrat potoži očetu in materi: „Oh, zakaj me niste takrat!“

In z Zaliko skoro ni nič drugače!

Prav smešno ju je videti, kadar se menita in smejata. Tudi Zalika namreč nima več zob in je videti kot čebljajoča racka. Ona se sicer ni pregrešila z lešniki, ima pa več družega na vesti, za kar se zdaj pokori. Izgubila ni samo zob, ampak pokvarila si je tudi želodec za vse žive dni.

Saj pa tudi pred njo ni bila varna nobena reč, če je bila le sladka. Vse je bilo treba pred njo zapirati. Polizala je smetano raz topljeno mleko; zasledila dedov ključek do medene shrambe; iztikala je po kuhinjski omari, kjer je bila košarica za sladkor; darovane ji novčiče pa je znesla kar gorke za bonbončke.

Sladkorček ji je bil pol življenja. Pa da bi bila vsaj potrpehla, da se sladkor sam raztopi v ustih! Pa ne. Kar hrustala ga je kot suho skorjo.

Nekoč je pa le slabo naletela. Dobila je zajutrak: čašico kave in potice, kolikor se ji je ljubilo. Pa Zaliki je bila kava pregrenka in s potvico tudi ni bila prav zadovoljna. Oprezno se je ogledala, ali ni morda kdo blizo, pa stopi varno na stol, odpre gornje predalce v omari in iztika za sladkorjem in drugimi sladčicami.

Takrat pa skoči za hrbtom pisana domača mačka na mizo in vtakne svoj smrček v kavo.

Nekaj se je že moralo čuti: Zalika se obrne in videč mačkino predrznost zakriči: „Oj, ti grdoba ti, kocinasta, ali mi ne greš hitro doli!“

„Phé, phé“ zapuha in tleskne z rokama.

Mačka skoči po najkrajšem potu na tla, toda ž njo je šla tudi čaša in kava, vrhutega pa še tudi Zalika.

V svoji jezi in naglici je stopila na rob stola in se nagnila proti mački. V tistem hipu se pa preobrne stol in Zalika je bila vsa na tleh, — vrhu črepinj in kave.

Ko se pobere, je bilo okoli noska in ustec nekamo rdeče, gori na čelu je pa nekaj izstopilo, okroglo kot laški oreh. Mimogredoč, ali bolje rečeno mimoletuč, se je zadela z glavo ob vogal mize in le sreča je bila, da se je še zavedela.

Mati so ravno naleteli na konec tega dogodka. Precej jim je bilo vse jasno. Da niso prav tedaj vstopili, bržčas ne bi bili nič zvedeli. Zalika je bila že taka tica, da tudi jokati ni hotela za vsako reč, če ji ni kazalo. In ravno danes ji ni kazalo.

„Prav ti je!“ ji dejo mati. „Kaj pa vedno iztikaš po omari? Doli na tleh imaš zdaj zajtrk, pa ga polži. Druzega ne dobiš.“

„Saj bi tudi sicer ne bila pila te kave, ker je imela mačka svoj muštacasti gobček notri. Tisti, s katerim lovi, nosi in mrcvari miši.“

„Že dobro! Za kazen ne dobiš nič, da veš — do opoldne.“

Dolg je bil dopoldan. Kolikokrat je Zalika ogledovala vrata omare, shrambe in kleti, toda nič ni bilo. Previdna mati so pobrali vse ključke dobro vedoč za Zalkino navado.

Toda vsa ta nezgoda ni izpametovala sladkosnede Zalike. Zato je pa zdaj taka, brezzoba in bolehnna. Zdi se ti, da čeblja brezzoba raca.

Vi, otroci, pa tudi ne pozabite, da vam zobje, ako ste jih izgubili, zrastejo le samo še enkrat in sicer, dokler stè še mladi. *Fr. K—ar.*

S r c u.

Veter brije čez strnišče,
Listje drevju rumeni;
Vsakdo si zavetja išče,
Zima vsakoga skrbi.

Žalost vsako stvar navdaja,
Pusto, tožno je povsod,
Ker radost od nas odhaja,
Tožnosti odprt je pot.

Ti pa, srce, ne žaluj mi,
Ker radost ostavlja svet;
Žalih misli ti ne snuj mi,
Saj bo prišla pomlad spet.

Osojstli.

